

Hofjægermester H. E. von Beck.

F. 8. September 1855 — † 26. Januar 1911.

Torsdagen den 26. Januar døde en af Lolland-Falsters mest kendte Landmænd, Hofjægermester *Harald Edward von Beck*, Ejer af Stensø ved Nakskov. I Sommeren 1909 underkastede han sig i København en Operation, efter hvilken han vendte tilbage til sit Hjem som en mærket Mand. Vel troede han selv længe paa Helbredelse, og han optog atter sin offentlige og private Virksomhed, men han var et sikkert Bytte for den kroniske Sygdom, Kræft i Underlivet, hvoraf han led.

Beck var en Søn af Oberst i Kavalleriet *v. B.* og fødtes paa Rugaard i Jylland, hvor hans Moder opholdt sig hos sine Forældre, Godsejer *Schütt's*, medens hendes Mand var paa en Tjenesterejse i Sønderjylland. 1884 købte *Beck* den i 1820 fra Fredsholm bortsolgte Gaard Stensø ved Nakskov for 140,000 Kr. Gaardens Hartkorn er godt 12 Tdr. og 2 Skpr. og dens Areal ca. 115 Tdr. Ld. Desuden drev han Gaarden Annelund med ca. 80 Tdr. Ld. Arealet var altsaa ikke stort, men *B.* fik overmaade meget ud deraf. En af Lolland-Falsters

dygtigste Landmænd skriver bl. a. til Tidsskriftet: »Vi ansaa ham alle for meget dygtig — med det skarpe Blik for den Sagens inderste økonomiske Kærne, som bringer sin Mand til under Livets Foreteelser ingensinde at forsynde sig mod Økonomiens fundamentale Love, og det hvad enten det gælder Realisationen af en Ko, man i en snæver Vending har maattet skære Halsen over paa, eller Afgørelsen af store økonomiske Spørgsmaal. I Forbindelse med fortræffelig faglig Indsigt, vunden ved mangeaarig Praksis paa det begrænsede Omraade ved Nakskov, hvor Udviklingen navnlig i Henseende til Jorddyrkningen altid har været forud for det øvrige Land, besad *Beck* den nævnte økonomiske Evne.«

Hofjægermester *v. Beck* var imidlertid ikke blot en nøjeregnende Økonom, men tillige en varmhjertet Mand med levende Interesse for Landbrugets almindelige økonomiske og sociale Forhold og en trofast Ven, rede til overfor hver enkelt af de mange Venner, han vandt sig, at bringe Ofre, endog store Ofre. Det var derfor kun naturligt, at det offentlige Liv efterhaanden kom til at lægge Beslag paa hans Tid og Kraft.

I 1895 blev *Beck* Formand for den lolland-falsterske Afdeling af Agrarforeningen, idet Afdelingens første Formand, Greve *L. Reventlow*, i Følge Foreningens Love maatte fratræde, da han valgtes til Folketingsmand. Kammerherre *Barner* havde samme Aar frasagt sig Hvervet som Præsident, og Godsejer, nuværende Hofjægermester, *Neergaard* til Aakjær havde afløst ham. Brydningerne indenfor Foreningen var begyndte og Tiderne var vanskelige for den. Allerede Aaret efter fratraadte Godsejer *Neergaard* som Følge af den Stilling, Foreningens Vicepræsident, Proprietær *Andersen-Rosendal*, havde taget til et fynsk Landstingsvalg, og denne sidste blev Præsident. Mere end tidligere blev Foreningen nu ledet i politisk Retning, de større Landmænd begyndte at udmelde sig, og en kraftig Opposition, til hvilken Hofjægermester *Beck* sluttede sig, gjorde sig gældende i Overbestyrelsen

mod Præsidenten. Paa Generalforsamlingen i 1897 stillede *Beck* paa den lolland-falsterske Bestyrelses Vegne 3 Forslag, af hvilke det første gik ud paa Nedsættelsen af en Kommission til Undersøgelse af, hvor vidt Indførselstold i Forbindelse med Eksportpræmie kunde gavne Landbruget, medens det andet indeholdt en indirekte Misbilligelse af Præsidentens Stilling til det nævnte fynske Landstingsvalg. Det første Forslag blev forkastet, det sidste vedtaget, men med en Tilføjelse, der gjorde Udtalelsen omtrent betydningsløs. Resolut tog *Beck* Konsekvensen heraf og frattraadte som Provinsformand. Han hørte i Foreningens Bestyrelse til et Mindretal, som altid var parat til at forsvare sine Meninger og ofte forfægtede dem skarpt. Hvad enten nu dette var oportunt eller ikke i en Forening som Datidens Agrarforening, tjente det i hvert Fald ikke sin Mand til Forringelse.

Beck, der var Formand for »Foreningen af Sukkerroedyrkere paa Vestlolland«, blev ligeledes Formand for de i 1902 oprettede samvirkende Sukkerroedyrkerforeninger, hvis Opgave er at varetage Sukkerroedyrkernes fælles Interesser. Han var her den rette Mand paa den rette Plads, fordi der netop til de Forhandlinger, som dér skulde føres — med Roedyrkerne paa den ene og Sukkerfabriksbestyrelsen paa den anden Side — krævedes Egenskaber, som *Beck* besad: en smidig Forhandlingsevne parret med en Energi, der ikke helmede, før Maalet var naaet.

I flere Aar var *Beck* Formand for Landmændenes Andels-Eksportslagteri i Nakskov og for Vestlollands Landmandsforening, der under hans Ægide har taget mange aktuelle Emner op til Drøftelse ved sine Møder.

Saa vidt vides, var det Hofjægermester *Beck*, som tog Initiativet til det i 1908 oprettede »Landsudvalget for Anvendelsen af udenlandske Landarbejdere«. Han blev Udvalgets Formand og som saadan var han tillige Formand for den af Udvalget bestyrede Sygeforsikring

for udenlandske Arbejdere. Gerningen interesserede ham meget, og til Tider lagde den stærkt Beslag paa hans Arbejdskraft. Han viste sig her som en fordomsfri Mand. Det er Landbrugets Interesser, Udvalget skal varetage, og dette stod selvfølgelig *Beck* klart, men han indsaa ogsaa, at i Længden vilde disse Interesser tjenes bedst og Landbruget sikrest opnaa den nødvendige Tilgang af brugelige Folk, naar man søgte at ordne Forholdene retfærdigt og ikke ud fra et ensidigt Arbejdsgiverstandpunkt. Han vilde gjerne dele Sol og Vind lige, give Arbejdsgiveren hvad hans er og den fremmede Arbejder hvad hans er. Han var en selvstændig og uhildet Mand paa denne ret vanskelige Post.

Mindre udsat var den Stilling som Revisor i Landhusholdningsselskabet, hvortil *Beck* valgtes i 1908 i Kammerherre *Oxholms* Sted.

Hofjægermester *v. Beck* ejede, som det fremgaar af ovenstaaende, gode Betingelser for at deltage i det offentlige Liv, og havde han levet længere, vilde der have ligget ny og vigtige Opgaver for ham. Han var en vindende Personlighed og i Besiddelse af en smidig Forhandlingsevne, social Kultur, faglig Dygtighed og Evne til at finde og under Forhandlingerne fastholde enhver Sags Kærne, dertil en intelligent Mand med gode Talegaver og en Energi, der besejrede Vanskelighederne og naaede Maalet. En Mand med disse Egenskaber gaar ikke ud af Sagaen, uden at Savnet føles stærkt og længe. Hans Minde vil trofast blive bevaret af de mange, Livets vekslende Spil bragte i Berøring med ham, thi, som det hedder i Eddaen, Eftermælet dør ikke, naar det er vel vundet.